

Pünkösöd után VII. vasárnap. Nagymisére.

„Adj számot sáfárkodásodról, mert nem lehetsz tovább az én sáfárom.” Luk. 16,2.

K.K.T. Az emberi élet elindulása sokféle. Vannak, akik fényes palotákban látnak napvilágot, és születésük első pillanatától kezdve mellékük szegődik állandó útitársul a jólét, szerencse és gondtalanság. Vannak, akiknek elindulásánál egy nyomorúságos viskó négy fala a szomorú tanú, és e négy szomorú fal között mintha hozzájuk nőtt volna a gond, a nyomor és balszerencse, melyből nem tudnak kivetkőzni egy emberéleten át. De a legtöbb ember életbe indulása mégiscsak derűsebb és biztatóbb, mert a szerény és szegény elindulást követi a szorgalmas munka és törekvés, s ha Isten áldó, segítő kegyelmét is biztosítja a maga számára, szemmel látható és napról napra érezhető a gyarapodás lelki és földi javakban egyaránt. És induljon el bárhol, bármilyen körülmények közül az emberi élet, folytatásában tele van szöve vágyakkal és tervekkel, álmokkal, megvalósult és meg nem valósuló reményekkel. A vágyak és tervek, álmok és remények lehetnek nagyon különfélék, csupán a befejezésük, a végük mindnek rémítően egyforma. „Adj számot sáfárkodásodról, mert nem lehetsz tovább az én sáfárom.” Ez lesz egykor minden emberi vágnak és reménynek, tervnek és vállalkozásnak a vége. Ezen az egy mondaton megakad majd a bölcsnek hiú kérkedése, a hitetlennek kételkedése és bizonytalansága, az uralkodásra törtetőnek világra szóló tervezgetése, a meggazdagodni akarónak súlyos gondja és fáradozása, a dúsgazdagnak jólléte és gondtalansága. Különböző az élet elindulása, még különbözőbb az élet folytatása, csak a befejezés egyszerű: Adj számot sáfárkodásodról.

A mai evangéliumi példabeszéd hamis sáfárának hol, milyen körülmények között indult el élete, nem tudjuk, a folytatást sejtjük a szomorú végből, mert amikor ura rájött a sorozatos csalásra, fölkiált: Mít hallok felőled, adj számot sáfárkodásodról, mert tovább nem lehetsz az én sáfárom. Aztán a hűtlen csaló is rádöbben hamis tettének következményére, elvonul előtte a jövőendő bizonytalansága, melynek oka egyedül ő maga volt: Mít tegyek, mivel uram elveszi tőlem a sáfárságot: kapálni nem tudok, koldulni szégyenlek. Cselekedetével, mellyel kenyéradó gazdáját megcsalta és megkárosította, s ráadásul még az adóság levelet is meghamisította, bizonyosságot tett nemcsak arról, hogy hitvány, büntetésre méltó ember, de arról is, hogy nem előrelátó, mert tudnia kellett volna a mindennapi élet tapasztalataiból, hogy csalás, hamisság és más bűnös eszközök által az emberi boldogság és hírnév nem lehet hosszú időn keresztül tartós, előbb vagy utóbb

rájönnek s akkor oda a becsület, jó hírnév, oda az élet tartós boldogsága. Gonoszság által nem lehet boldogulni, s ha ideig-óráig boldogulunk is, ez a boldogság nem lehet tartós, mert egyszer minden ember fölött elhangzik egy komoly, megdöbbentő szó: adj számot a te sáfárkodásodról.

Olaszországban egy súlyos beteg gyógyszerész mikor látta, hogy gyógyszerárában a halál távortartására semmi gyógyszert nem talál, a közjegyzőt és tanukat hivatott, hogy végrendeletet írasson. A végrendelet tartalma pedig így szólt: „Minden vagyonomat feleségemnek és gyermekeimnek, testemet a földnek s a férgeknek, lelkemet pedig az örök kínokra a pokolnak hagyom.” A jelenlevőket megdöbbentette a furcsa végrendelet, és úgy gondolták, hogy a fájdalom megzavarta eszét, azért beszél így. Ki is fejezték előtte véleményüket, mire a halál torkában levő ember így szólt: Tévednek, ha azt hiszik, hogy nem vagyok eszemen; igenis, jól tudom, hogy mit mondok, mert egész életemben csaló és hazug voltam. Azon emberekkel, akik gyógyszerárában megfordultak, sokszor orvosság helyett drágán megfizettem a tiszta vizet. A csalásnak sok és súlyos bűne terheli lelkemet, jóvátenni már nincs időm, lelkem üdvösségét már nem remélem, így azt csak örök kárhozatra hagyhatom: Szólt, s aztán néhány óra múlva meghalt. Hogy mi történt vele odaát a lelkek örök hazájában, nem tudjuk, de egyet tudunk biztosan: a Szentírás szava, Isten szava mondja: a hazug és csaló ajak utálatos az Úr színe előtt. Földi életében jól ment neki az üzlet, gazdagodott, s talán még becsületben is állott az emberek előtt. Életében nem akadt, aki felelősségre vonta volna csalásáért, csupán a halál árnyékában vélte hallani a nagy számon kérő túlvilági szózatot: Adj számot sáfárkodásodról.

Miért van az, hogy az emberek látva a hamisságnak, hazugságnak bukását és megszégyenülését, minden elrettentő példa eredménytelen marad, és továbbra is csak a hamisságra, ravaszkodásra építik reménységüket és boldogulásukat? Kész embertársát megrágalmazni adás-vevésben csalni, uzsoráskodni, idegen jószágot eltulajdonítani, csak hogy pénzhez juthasson, csak hogy önmaga boldogulhasson? Kész a hűség esküjét megszegni, becsületet és jó hírnevet feláldozni, s még a pokollal is szövetkezni, csak hogy anyagi állapotán javíthasson? Ha felelni akarunk rá, a felelet csak egy lehet: azért, mert bár Krisztus követőjének vallja magát szájjal, mondja szóval, hiszem a test föltámadását és az örök életet, csak éppen komolyan nem hiszi, vagy nagyon távolinak gondolja ezek bekövetkezését. Az ilyen embernek csakis a halálos ágyon jut eszébe komolyan, ha ugyan ott is eszébe jut, hogy annak a Krisztusnak szájából hangzott el a figyelmeztető példabeszéd – adj számot sáfárkodásodról –, akinek ő híve volt, s aki megígérte, hogy el

fog jönni ítélni eleveneket és holtakat. S aki szelet vetett, csak vihart arathat, aki gonoszságot, csalárdságot vetett egész életében, az gonoszul kell elvesszen.

Mert ne higgyétek, hogy az az Isten, aki azt mondotta magáról: én vagyok az út, az igazság és az élet, szelídebb szemmel nézi a hamisságot most, mint máskor. Ne higgyétek, hogy az egetverő igazságtalanság jutalomra számíthat, a lelkismeretesség, becsületesség és igazság nem nyeri el mindig jutalmát. A mai evangélium példabeszéde legyen számunkra egy életre szóló figyelmeztetés: sáfárok vagyunk valamennyien kivétel nélkül, és ha többször nem is, de egy alkalommal minden bizonnyal elhangzik felettünk is a számon kérő parancs: adj számot sáfárkodásodról.

S ha élő, eleven a mi hitünk, s ha él nemcsak ajkunkban de értelmünkben is a meggyőződés: egykor felelnem kell azért, mi módon szereztem vagyonomat, anyagi javaimat, és miképpen használtam azt fel, miképpen sáfarkodtam vele, akkor szent fogadásunk, ígéretünk csak egy lehet: hadd építse más földi boldogulását, anyagi előhaladását, csalárdságra és hazugságra, én magam igyekszem boldogulni fáradságom, tisztességes munkám és imádságom által, mert ha egyszer elhangzik a számon kérő szó felettem is, adj számot sáfárkodásodról, a számadás nem lesz nehéz, tiszta kézzel és tiszta szívvel jelenek meg mennyei Atyám előtt, hogy hallhassam a legvigasztalóbb szót amit csak emberi fül hallhat: Jól van derék és hűséges szolgám, mivel a kevésben is hűséges, becsületes voltál, íme sokat bízok rád... Ámen.

Kőröstarján, 1966. július 24.

Tóttelek, 1980. október 26.